# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **R. B.** zast. prof. JUDr. Alešem Gerlochem, CSc., advokátem se sídlem Botičská 4, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2007, č. j. 28242/06-16230, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2010, č. j. 10 A 243/2010 - 177,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

## Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti výše specifikovanému rozhodnutí žalovaného. Tím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 19. 6. 2006, č. j. KUOK/56581/2006, sp. zn. KUOK/56581/2006/OŽPZ/7124, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňový správní orgán, s poukazem na § 4 zákona č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské stráži, ochraně mořských rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů (zákon o rybářství), ve znění pozdějších předpisů, nevyhlásil rybářský revír na pozemcích p. č. 204/1, 204/2 a 204/3, zapsaných ve zjednodušené evidenci, kat. území Řídeč, ve vlastnictví stěžovatele. Správní orgány vyšly z toho, že žadatel je sice vlastníkem většiny zatopených pozemků, není ovšem vlastníkem rybníka ve smyslu § 2 písm. c) zákona o rybářství. Přitom rybářský revír lze vyhlásit jen na návrh vlastníka rybníka, ve smyslu § 4 odst. 3 písm. a) zákona o rybářství.

Městský soud rozhodoval ve věci podruhé. Nejprve rozsudkem ze dne 16. 6. 2009, č. j. 10 Ca 341/2007 - 69, zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud totiž vycházel z toho, že vlastnictví pozemků na dně rybníka a vlastnictví rybníka samého nelze oddělit. Ke kasační stížnosti žalovaného ovšem Nejvyšší správní soud prvně vydaný rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zdejší soud v kasačním rozsudku ze dne 7. 10. 2010, č. j. 2 As 18/2010 - 140, dostupném na www.nssoud.cz, naopak dospěl k závěru, že pozemky rybníkem zatopené nejsou součástí rybníka, jak je definován v § 2 písm. c) zákona o rybářství. Městský soud proto, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, nyní napadeným rozsudkem žalobu stěžovatele zamítl.

V nyní podané kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že městský soud následoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, s nímž ovšem stěžovatel nesouhlasí. Je si vědom § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), avšak přesto kasační stížnost podává. Pokud by měla právní úprava takové polemice bránit, pak není zřejmé, proč Nejvyšší správní soud rozhoduje jako soud kasační a proč sám není oprávněn rozhodnutí správního soudu změnit. Stěžovatel je přesvědčen, že požadavek racionality a legality diskursu v soudcovském rozhodování musí být zachován za všech okolností. Se závěrem Nejvyššího správního soudu stran definice rybníka stěžovatel nesouhlasí a v kasační stížnosti rozvádí šest argumentů, kterými podepírá své tvrzení, že zdejší soud věc po právní stránce hodnotil v rozporu s právem.

Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V posuzovaném případě jistě není namítáno, že se městský soud neřídil závazným právním názorem kasačního soudu. Právě naopak stěžovatel přiznává, že se městský soud závazným právním názorem řídil, přičemž obsahem kasační stížnosti je pouze hmotněprávní polemika s tímto názorem. Výše citované ustanovení přitom zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva, závazný pro nižší soud, vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. Jeho smyslem je zejména zamezit násobení soudních řízení a nekonečnému vršení další argumentace v rámci správního soudnictví.

Výklad citovaného ustanovení sjednotil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, publ. pod č. 1723/2008 Sb. NSS. Z něj plyne, že Nejvyšší správní soud je v řízení o opětovné kasační stížnosti vázán závazným právním názorem, který sám v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, neboť i přípustnost samotné opětovné kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v téže věci dosud nevyřešil. Tato vázanost právním názorem je prolomena v případě změny skutkových zjištění či právních poměrů nebo dojde-li k podstatné změně judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen respektovat v novém rozhodnutí. Takový případ nastane např. tehdy,

uváží-li v mezidobí mezi prvním zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu a jeho rozhodováním v téže věci o opětovné kasační stížnosti o rozhodné právní otázce jinak Ústavní soud, Evropský soud pro lidská práva, Evropský soudní dvůr, ale i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v řízení podle § 17 s. ř. s. nebo plénum či kolegium ve stanovisku přijatém podle § 19 s. ř. s. Žádná taková změna však v nyní projednávané věci nenastala.

Kasační stížnost je dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. d), § 120 s. ř. s. odmítl.

Podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí návrhu žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2011

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu